

vil allerede derved Adressen have tabt sin Betydning. Der vil heller ikke være nogen rimelig Grund til at formode, at naar Heelstaten har faaet en til den hele Stilling og til vort nærværende politiske Liv svarende Organisme, at der paa Kongerigets særegne Landdag vil være Spørgsmaal om Andet end Adresser, som kun angif Kongerigets særlige Anliggender; men dog kunne Omstændigheder af den Art indtræde, at denne Forsamling, ligesom allerede i den forbigangne Tid, kunde komme til at spille en for Regeringen selv saa vigtig Rolle og indtage i Heelstaten en saa vigtig Rolle, at det vilde være meget urigtigt, om det var den formøent at indgive Adresser, som ogsaa angif hele Staten og navnlig Monarchiets hele Stilling og de dertil hørende Anliggender. Det er disse Grunde, som have bragt Udvalget til at formene, at denne Sætning ikke behøves, ja endog kunde være skadelig.

Med Hensyn til Udkastets § 23 er Afvigelsen ogsaa meget ringe. Den angaaer kun Udvalgets af en eneste Ting, som findes i Udkastets Udkastet lyder nemlig saaledes: „Ethvert af Thingene kan til at undersøge almeenvigtige Gjenstande, som vedkomme Kongerigets særegne Anliggender, nedfatte Commissioner af sine Medlemmer“. Det er den Sætning: „som vedkomme Kongerigets særegne Anliggender“, som Udvalget foreslaaer udstrøget. Udvalget mener aldeles ikke Andet dermed, end det, som allerede er indtrykt ved flere Leilighedene, at Lovens Dverfkrift begrænder dens Myndighed, og en saadan Commission vilde saaledes ikke kunne skaffe sig Berettigelse til at udvide sine Undersøgelser udover en større Kreds end den, hvortil den lovlige Bemyndigelse, som den har faaet ved sin Oprindelse, kan strække sig. Udvalget har troet, at der i Begrænsningen, saaledes som den

her er fremsat, kunde komme til at ligge en Misforstaaelse, hvorimod det har meent, at det Modsatte ikke kunde være Tilfældet, naar man lod det Modsatte være ude; men det er vistnok paa ingen Maade for at ville give denne Forsamling for de særlige Anliggender noget større Omraade, end Loven, naar den træder i Kraft, giver den ved sin egen Betskaffenhed. Vi komme nu til § 24, og med den forholder det sig anderledes. Med Hensyn til denne have ikke de to Meninger ligget saa nær ved hinanden. Udvalgets Mening er gaaet ud paa, at denne Paragraph passende kunde erstattes ved Grundlovens § 51, i hvis Sted den jo paa en Maade er traadt, og derfor har Udvalget foreslaaet at beholde nysnævnte Grundlovens § 51. Forskjellen er ogsaa mindre stor, end man maaskee i det første Øieblik skulde troe. Udkastets § 24 lyder saaledes: „Ingen Skat, vedkommende Kongeriget alene, eller vedrørende dets særegne Skattegjenstande, kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, ei heller noget Aaars, der skal paahvile Kongeriget alene, optages uden ifølge Lov“. Derimod lyder Grundlovens § 51 saaledes: „Ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, ei heller noget Mandsskab udskrives, noget Statslaan optages, eller nogen Staten tilhørende Domaine afhændes uden ifølge Lov“. Hvad der forstaaes ved „Staten“ have vi allerede tidligere forhandlet, saa at man veed, at der i denne Lov ikke menes ved „Staten“ andet end den Statsdeel, for hvilken denne Lov gælder. Det er altsaa ikke mere noget tvetydigt Udtryk i Loven, og, naar det holdes fast, at det ikke betyder mere, saa vil man see, at Paragraphen, saaledes affattet, som den staaer her i § 51 i Grundloven, svarer temmelig nøie til § 24.